

Донеси ми остра сабя,
Остра сабя димискія;
И донеси боздогана
Боздогана харгьосана,
Три години нефатена.“
Ангелина го послуша,
Му донесе тенко платно,
Му оружи бърза коня,
Му донесе остра сабя,
Боздогана нефатена.
Съ опаша, съ оружи,
И си вяхна бърза коня,
И излезе одъ Солуна.
Праву тегне на бълъ чадаръ,
Одъ далеку съ провикна:
„Е! Арапинъ, църнъ Арапинъ,
Църнъ Арапинъ дудакліа!
Е! излези църнъ Арапинъ,

Да те видамъ що юнакъ си!“
Какъ го дочу църнъ Арапинъ,
Тъ є грабналъ боздогана,
И си вяхналъ бърза коня,
И излеголъ на мегдана,
И фърлилъ со боздогана.
Дойчиновъ конь хунерджіа,
Си падналъ во коленици;
Изварвела боздогана,
И пакъ коня є рипнала,
И Дойчинъ съ предвикнало,
Боздогана є фарлило,
Въ грѣди го є погодило,
Въ църна земя закопало.
И тамъ село съ градело,
И съ викна Арапіа,
Що ми стоить день денеска.

Дойчинъ юнакъ, Сиракъ Янко и Краля Марко, Солунски чувачи.

Съ собралє, съ набралє,
До три Бана, до три Краля,
Во градъ Солунъ на Солунски
На Солунски седумъ кули.
Един-отъ є Дойчинъ юнакъ,
Дойчинъ юнакъ одъ Солуна;
А втори-отъ сиракъ Янко
Сиракъ Янко одъ Янина;
А треки-отъ Крали Марко,
Крали Марко одъ Прилепа;
Ядатъ, пїатъ, съ веселятъ,
Со нойбетъ си град-отъ чувать.
„Си-те ред-отъ одредоха,
Ред-отъ дойде на Дойчина,
Тъ си узе златна вигла,
Тъ разгледа горе долу,
По пжтища, по друмища,

И по поле и по море.
Кога гледатъ по море-то,
Заздаделъ съ шаренъ корабъ,
Виѣтре седе еденъ турски
Еденъ турски челебіа,
Еденъ Турчинъ чужя-вѣра.
Не си иде на скеле-то,
Право тегле на Бешъ-чинаръ;
Тамъ излезе одъ кораб-отъ
И одтвори бѣли чадаръ.
Какъ си виде Дойчинъ юнакъ,
Тъ си вяхна бърза коня,
Тъ си слезе на Бешъ-чинаръ;
Одъ далеку съ предвикна,
На Турчина му говоре:
„Море турски челебіа,
Море Турчинъ чужя-вѣра!